

Arrest

nr. 207 699 van 13 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2013 werd ingediend door :

C(...) J(...), A(...)

nationaliteit: Liberia

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009, waarnaar eveneens verwezen werd, vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat betreft de verwijzing naar de regularisatiewet van 22 december 1999 merken we op dat deze een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich ondanks zijn psychische problemen goed geïntegreerd heeft; Nederlands leerde (zie deelcertificaat, certificaat); deelnam aan een cursus maatschappelijke oriëntatie (zie attest cursus maatschappelijke oriëntatie); verschillende opleidingen volgde (zie certificaat mediatraining, zie deelcertificaat initiatie in de informatica, deelcertificaten MIG/MAG-hoeklassen/TIG-Hoeklassen A-B, deelcertificaten basis Metaal/Elektriciteit/Lassen); door deze opleidingen aan de slag kan als lasser-klusjesman met een contract van onbepaalde duur bij de firma N.V. Z. (zie arbeidsovereenkomst); een uitgebreide vriendenkring heeft en verscheidende getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 11 september 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 februari 2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedure – namelijk 5 maand 15 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsvrouw van betrokkene beweert dat de behandeling van de asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

De advocate van betrokkene haalt aan dat betrokkene ziek is en bijgevolg een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een eerste aanvraag 9ter indiende op 05 december 2007, deze werd onontvankelijk bevonden op 03 maart 2008. Op 14 januari 2009 diende hij een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk verklaard op 10 juni 2009 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 08 november 2012 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard, diende het A.I. te worden ingetrokken en werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkenen betekend op 20 november 2012. Betrokkenen tekenden hiertegen beroep aan en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten op 08 april 2012. Op 10 juli 2013 werd opnieuw een beslissing “ongegrond” genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en wederom werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, beiden werden aan betrokkene betekend op 23 juli 2013. Betrokkene diende opnieuw een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar op 16 december 2013 werden de vordering tot

schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name dat betrokkene ernstige psychische moeilijkheden heeft die enkel onder controle gehouden kunnen worden onder permanente behandeling, zijnde de bijstand van een psychiater en psycholoog en het strikt volgen van een medicatieschema; dat een behandeling onmogelijk zou zijn in Liberia) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Meester V(...) L(...) haalt aan dat er geen Belgische Ambassade is in Liberia en dat de bevoegde Belgische Ambassade voor Liberia in Ivoorkust is. Betrokkene heeft aldaar geen verblijfsrecht en de raadvrouw stelt dat dat betrokkene er als verblijvende niet-onderdaan geen recht zou hebben op psychiatrische verzorging. De Ivoriaanse gezondheidszorg kan immers niet voldoen aan de vraag van de eigen bevolking. Ter ondersteuning wordt een artikel van de WHO "Célébration de la journée Mondiale de la Santé Mentale" voorgelegd. We merken op dat Liberianen geen visum nodig hebben om Ivoorkust in te reizen daar beide landen deel uitmaken van de Economische Gemeenschap van West-Afrikaanse Staten (ECOWAS). Daarenboven blijkt uit informatie van de Belgische ambassade in Ivoorkust en het Belgische Consulaat in Liberia dat betrokkene het resultaat van een eventuele aanvraag niet dient af te wachten in Ivoorkust, hij kan terugkeren naar Liberia na indiening en daar het resultaat verder afwachten dat dan per koerier naar het consulaat doorgestuurd wordt (zie administratief dossier).

*Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het eerste middel luidt als volgt:

"1. De regelgeving

Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)". Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet. Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.). Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen. (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204: “dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren”). Op 11.12.2009 in het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst vatte de Raad van State dit nog als volgt samen: “dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.) “Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480) Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

2. Bespreking in concreto

2.1. Fout in hoofde van de overheid

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat de Belgische staat een juridische fout heeft begaan door het in leven roepen van de instructie van 19.07.2009. Zoals zij zelf stelt in de bestreden beslissing werd deze instructie vernietigd door de Raad van State. Deze fout kan geenszins aan verzoeker verweten worden.

Ten tweede werd een tweede fout begaan door verzoeker 4,5 jaar te doen wachten op een beslissing inzake zijn aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, en nadien nog eens bijna een jaar op een beslissing inzake zijn aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dat beide fouten tot gevolg hebben dat aan verzoeker gedurende lange tijd voorgespiegeld werd dat hij een kans had op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Dit werd ook reeds vermeld in de aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zoals ook vermeld heeft verzoeker ernstige psychiatrische problemen. Desondanks slaagde hij er toch in zich goed te integreren in de Belgische samenleving, en vond hij zelfs een bedrijf dat bereid is hem werk te geven. Nu wordt verzoeker echter geconfronteerd met een beslissing die het gevolg is van deze beide grove fouten van de overheid. Deze grove fouten van de overheid vormen op zich een buitengewone omstandigheid. Het lange verblijf en de integratie van verzoeker worden afgewimpeld met een gemakkelijke “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.”, maar het feit dat verzoeker intussen bijna acht jaar in België verblijft is deels de eigen fout van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent dan ook dat de motivering faalt wanneer gesteld wordt dat het aan hemzelf te wijten is dat hij een eerder bevel niet

heeft opgevolgd en zich intussen verder heeft geïntegreerd. Het tegendeel is waar, het is net de Belgische staat die verzoeker zolang in de waan gelaten heeft door er jarenlang over te doen om een beslissing te nemen.

2.2 Het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht

Verzoeker meent verder dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Hij citeert uit zijn aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet: Verzoeker stelt vast dat er geen vastomlijnde definitie is van het begrip „buitengewone omstandigheden“. Hij verwijst daarom naar regelgeving uit het verleden die als leidraad kan dienen. Zowel in de wet van 22.12.1999 als in de instructie van minister Turtelboom van 26.03.2009 en in de instructie van 19.07.2009 werd een lange duur van procedures aangehaald als basis voor de regularisatie van illegaal verblijf: Wet 1999:

“1. de vreemdeling die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die slechts na verloop van meer dan vier jaar een uitvoerbare negatieve beslissing heeft gekregen,

2. de vreemdeling die meer dan vier jaar geleden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die op het ogenblik van de regularisatieaanvraag nog niet in het bezit werd gesteld van een uitvoerbare beslissing,

3. de vreemdeling, deel uitmakend van een gezin met minderjarige kinderen, die de leeftijd hebben om school te lopen en die op 1 oktober 1999 in België verbleven, die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die pas na verloop van drie jaar een uitvoerbare negatieve beslissing heeft gekregen,

4. de vreemdeling, deel uitmakend van een gezin met minderjarige kinderen, die de leeftijd hebben om school te lopen en die op 1 oktober 1999 in België verbleven, die meer dan drie jaar geleden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die op het ogenblik van de aanvraag nog niet in het bezit werd gesteld van een uitvoerbare beslissing;”

Instructie Turtelboom:

“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere families) voor de asielinstanties” Instructie 19.07.2009: “Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.” Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285) Verzoeker vroeg asiel aan op 11.09.2006. Pas op 26.08.2010, d.i. bijna vier jaar nadien, werd zijn asielprocedure afgesloten door een negatief arrest van de Raad van State. Intussen werd er op 14.01.2009 een aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend, die ontvankelijk verklaard werd en tevens pas vier jaar later, in december 2012, beantwoord werd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd, ook de nieuwe negatieve beslissing d.d. 04.07.2013 werd aangevochten; deze procedure is nog hangende. Verzoeker behield zijn attest van immatriculatie van 2006 t.e.m. december 2012, d.i. gedurende meer dan zes jaar. Hij heeft gedurende deze periode de psychiatrische en psychologische hulp gekregen die hij ten zeerste nodig heeft, en heeft tevens verscheidene opleidingen kunnen volgen waardoor hij zichzelf zou kunnen onderhouden indien zijn verblijfs- en gezondheidstoestand het zouden toelaten. Verzoeker zag ook hoe rondom hem mensen de regularisatie van hun verblijf kregen, net omwille van langdurige procedures, goede integratie en mogelijkheden op de arbeidsmarkt,... De overheid heeft op deze manier de verwachting en het vertrouwen gewekt bij verzoeker dat hij in België zou kunnen blijven. Zowel het rechtszekerheids- als het vertrouwensbeginsel zouden dan ook geschonden worden indien deze aanvraag geweigerd zou worden. Het vertrouwensbeginsel kan volgens het Hof van Cassatie ook contra legem worden ingeroepen. Voorbeelden hiervan kunnen gevonden worden in de rechtspraak rond fiscaliteit¹. Het Hof van Cassatie verfiende deze rechtspraak verder en stelde dat in regel de gedragslijn van een overheid en de rechtmatige verwachtingen die zij heeft gecreëerd geëerbiedigd dienen te worden. Het legaliteitsbeginsel zal vooral spelen wanneer er derde partijen zouden betrokken zijn. Verzoeker meent dan ook dat de instructie(s) dienen te worden toegepast. Ook de materiële motiveringsplicht werd geschonden aangezien de bestreden beslissing een foute stelling poneert. De Dienst Vreemdelingenzaken beweert namelijk dat de instructie van voormalig minister Turtelboom niet meer geldig zou zijn omdat de criteria ervan opgenomen werden in de instructie van 19.07.2009. Dit is

uiteraard niet correct, omdat enkel de laatste instructie vernietigd werd door de Raad van State. De eerdere instructie werd ongemoeid gelaten en is als dusdanig nog steeds bestaande en van toepassing.

2.3. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 en art. 74/13 van de VW.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van art. 5 van de Richtlijn 2008/115. Art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 stelt het volgende: 4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. Verzoeker meent dat sinds de inwerkingtreding van Richtlijn 2008/115, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de invulling van het begrip „buitengewone omstandigheden” veel ruimer dienen te worden geïnterpreteerd om in overeenstemming te zijn met art. 6.4 van de Richtlijn. De Richtlijn voorziet immers de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende, humanitaire gevallen en zelfs andere redenen. Verzoeker is van mening dat de instructies van 19 juli 2009 dan ook duidelijk in de lijn van de art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 passen, en dat de vernietiging van de instructie an sich niet verbiedt om ze toe te passen in het licht van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115. Bij uitbreiding stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ontvankelijk en gegrond had moeten verklaren aangezien hij zich duidelijk in een schrijnende situatie bevindt. Verzoekers meent dat, voor zover de Raad niet zou aannemen dat art. 6.4 van de Richtlijn niet geïncorporeerd werd in art. 9bis van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn onvolledig werd omgezet en deze bepaling rechtstreekse werking heeft. In dit geval faalt de Dienst Vreemdelingenzaken in de motiveringsplicht door niet aan te duiden waarom verzoekers geval niet schrijnend zou zijn, temeer gezien het bovenstaande. Om deze redenen werden de voormelde bepalingen geschonden. De beslissing dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Waar verzoeker zich beroept op artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn dient te worden gesteld dat deze richtlijn geen direct werking heeft. De bepalingen van deze richtlijn werden omgezet in Belgisch recht. Verzoeker toont niet aan dat de artikelen van de richtlijn niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht zodat hij zich niet meer op de directe werkingen van de bepalingen kan beroepen. Door louter te stellen dat deze richtlijn onvolledig werd omgezet en er rechtstreekse werking dient te worden verleent, toont verzoekende partij dit niet aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt nog op dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag zelfs niet heeft beroepen op een *‘schrijnende situatie’* waarin zij zich zou bevinden en die bijgevolg als een buitengewone omstandigheid zou moeten worden aanzien. Door de verzoekende partij wordt ten andere ook niet gepreciseerd uit wat de *‘schrijnende situatie’* precies zou bestaan.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.1.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk

is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.1.4. In eerste instantie wijst verzoeker naar de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing in een eerste onderdeel, stellende dat de grove fouten van de overheid op zich een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009, waarnaar eveneens verwezen werd, vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat betreft de verwijzing naar de regularisatiewet van 22 december 1999 merken we op dat deze een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.”

Verzoeker stelt dat het de fout van de overheid is dat deze instructie in het leven werd geroepen. Verder citeert verzoeker nog enkele elementen uit haar aanvraag en stelt zij nog dat het vertrouwensbeginsel *contra legem* kan worden ingeroepen en is hij van mening dat de instructie alsnog dient te worden toegepast. Tenslotte stelt hij nog dat enkel de laatste instructie door de Raad van State werd vernietigd en dat de eerdere instructie ongemoeid werd gelaten en als dusdanig nog steeds bestaande en van toepassing is.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De criteria van de instructie van minister Turtelboom van 26 maart 2009 werden integraal overgenomen in deze van 19 juli 2009. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar de verzoekende partij zich dus meent te kunnen beroepen op de criteria van de door haar genoemde instructies, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de aanvraag van de verzoekende partij werd de *‘fout in hoofde van de overheid’* in se niet aangehaald als een buitengewone omstandigheid, doch enkel het gegeven van de instructie van 19 juli 2009, die als leidraad zou kunnen worden aangemerkt voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en de voorgehouden lange wachttijd in het kader van de asielaanvraag en de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het huidige verzoekschrift wijst de verzoekende partij nog op een voorgehouden lange behandelingstermijn van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat het wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken dat verzoeker vier en een half jaar moest wachten op een beslissing inzake een medische regularisatieaanvraag en nog eens bijna een jaar op basis van haar aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij, zoals vermeld, lijdt aan ernstige psychiatrische problemen, dat hij meer dan zes jaar een attest van immatriculatie heeft gekregen en dat er bovendien gelijkaardige zaken waren waarin het verblijf van mensen geregulariseerd werden.

Verzoekende partij betoogt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, dat de gemachtigde zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van de elementen uit zijn aanvraag. De bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

“De advocate van betrokkene haalt aan dat betrokkene ziek is en bijgevolg een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een eerste aanvraag 9ter indiende op 05 december 2007, deze werd onontvankelijk bevonden op 03 maart 2008. Op 14 januari 2009 diende hij een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onvankelijk verklaard op 10 juni 2009 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 08 november 2012 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard, diende het A.I. te worden ingetrokken en werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkenen betekend op 20 november 2012. Betrokkenen tekenden hier tegen beroep aan en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten op 08 april 2012. Op 10 juli 2013 werd opnieuw een beslissing “ongegrond” genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en wederom werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, beiden werden aan betrokkene betekend op 23 juli 2013. Betrokkene diende opnieuw een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar op 16 december 2013 werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name dat betrokkene ernstige psychische moeilijkheden heeft die enkel onder controle gehouden kunnen worden onder permanente behandeling, zijnde de bijstand van een psychiater en psycholoog en het strikt volgen van een medicatieschema; dat een behandeling onmogelijk zou zijn in Liberia) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel

9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bijna vier en een half jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530). Het kan de verweerder moeilijk worden verweten dat de nodige tijd wordt genomen ten einde de situatie van de verzoekende partij grondig te onderzoeken, daarbij elke relevante informatie in acht nemende. Het kan aldus niet als een fout van de overheid worden gezien om het onderzoek te voeren.

Verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

De motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het haar niet mogelijk zou zijn om haar verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en lang verblijf, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. De ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden.

Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 9 december 2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

In een tweede onderdeel beperkt verzoekende partij zich tot een loutere herhaling van de door haar in de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds aangehaalde elementen, zonder dat zij ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken, en toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing reeds een antwoord geeft op alle bemerkingen van verzoeker. Verzoeker toont niet aan waarom de motivering in de bestreden beslissing als niet afdoende dient te worden beschouwd. Het louter herhalen van zijn standpunten volstaat niet.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het tweede middel luidt als volgt:

“Verzoeker maakt het voorwerp uit van een beslissing op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt een omzetting van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115. Derhalve is het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing. Art. 41 van het Handvest luidt als volgt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Het art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale rechter een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: “Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

De Raad motiveerde als volgt op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

De Raad sluit derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest niet per definitie uit, en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest, doch dat de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekers dienen, bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest, over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu, verzoeker verwijst naar het eerste middel inzake het vertrouwensbeginsel en de (niet-vernietigde) instructie van voormalig minister Turtelboom. Doordat verzoeker deze juridische argumentatie, die ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. Ook om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2.2. Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat hij juridische argumentatie omtrent de instructie van voormalig minister Turtelboom had kunnen overmaken. De bestreden beslissing heeft echter gemotiveerd over de desbetreffende instructie. Hiervoor kan naar de bespreking van het eerste middel worden verwezen. Bovendien gaat het in dit geval om een aanvraag waarbij verzoeker in de mogelijkheid was om alle voor hem nuttige stukken over te maken en gaat het niet over een door de verwerende partij genomen maatregel, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, waar verzoeker op doelt door te verwijzen naar een arrest van de Raad.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC